
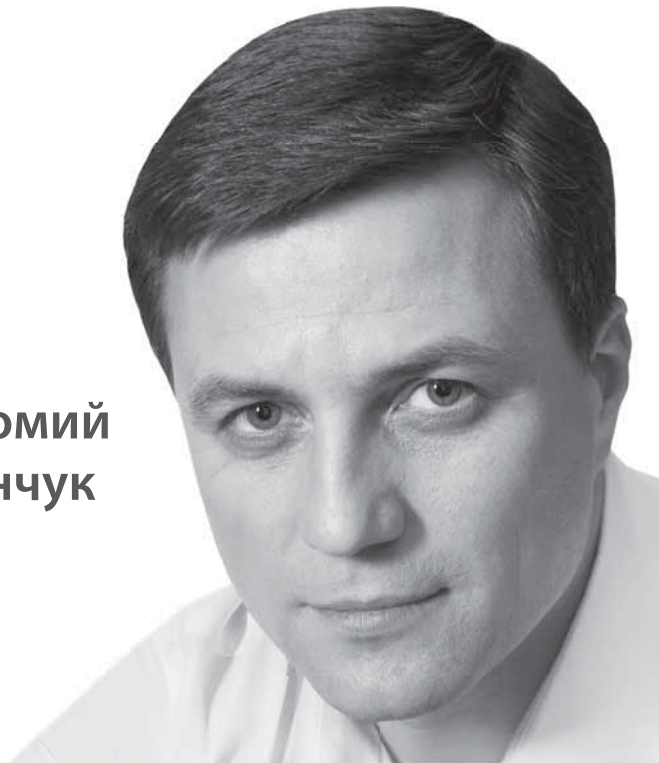
Відомий
і невідомий

**Микола
КАТЕРИНЧУК**

**Відомий і невідомий
Микола Катеринчук**

Як будь-який хлопець, Микола в дитинстві був розбишакою

ДИТИНСТВО

Найкращим другом для маленького Миколи завжди був дід. Він пройшов усю війну, бачив пів-Європи, знав справжню ціну життя. Дідусь змалечку вчив онука бути справжнім чоловіком, сильним і справедливим. «Сила не завжди в кулаках, – говорив він. – Головне – чинити по закону, по справедливості. Тоді сила буде на твоєму боці».

Микола уважно слухав діда, але тоді ще не до кінця розумів цінність і мудрість його слів. Як будь-який хлопець, він був трохи розбишакою і часом потрапляв у бійки. Проте ніколи не бився просто так – лише за діло, за принцип: коли ображали молодшу сестричку чи будь-кого меншого та слабшого. Іноді хлопчині добряче діставалося, але він не скаржився – не така в нього вдача.

Хлопець ріс у робітничому районі, біля великих заводів, серед котлованів і новобудов. Батьки працювали на місцевому заводі у дві зміни. Жили, як усі тоді, – грошей часом не вистачало, доводилось на всьому економити. Як старший брат, Микола відповідав за маленьку сестричку. Проводжаючи її в дитсадок, розповідав про свої мрії стати льотчиком або штурманом на великому лайнері. Як і багато хлопців, він мріяв про далекі невідомі країни, моря й острови, його вабили надзвичайні пригоди.

Микола Катеринчук виріс у звичайній сім'ї робітників

Мрії про далекі подорожі спонукали до занять вітрильним спортом. Пізніше Микола захопився боксом і дзюдо. Ці заняття не лише тренували його м'язи, а й навчали витримки та наполегливості.

Лише згодом, ставши підлітком, Микола пригадав дідові слова – про те, що сила не в кулаках, сила за тим, хто чинить по правді. Проте дійсність часто доводила протилежне: не завжди той, хто винен, несе покарання, і не завжди той, хто правий, може це довести. Напевно, саме тоді хлопець і вирішив стати адвокатом – щоб захищати несправедливо скривджених, і особливо – засуджених без вини.

З самого дитинства Микола засвоїв залізне правило: лише ти сам маєш бути господарем свого життя. Лише ти сам повинен приймати рішення та відповідати за них. А всі перемоги та поразки слід переживати гідно, по-чоловічому: не заноситись від успіхів і не впадати у відчай, якщо раптом щось не вийшло одразу. Головне – твердо вірити у свою мету та впевнено йти до неї визначеним шляхом.

**1986 рік. Афганістан.
Служба в прикордонних військах**

СТУДЕНТСЬКІ РОКИ

Вступити на юридичний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка хлопцеві зі звичайної сім'ї робітників, без зв'язків і грошей, було нелегко. У 16 років Микола добре закінчив школу і двічі випробовував долю, але стати студентом йому тоді так і не вдалося. Трудову діяльність розпочинав на заводі, з посади учня слюсаря-складальника радіоапаратури.

Своє 18-річчя Микола зустрів в армії, на плацу. Служив у прикордонних військах. Чотири рази просив відправити його до Афганістану і таки домігся свого: 19-літнім хлопцем потрапив до Шебергана. Саме тоді Микола вперше дізнався, що значить втрачати друзів. Тоді він усвідомив справжню ціну людського життя: «Там починаєш по-іншому цінувати життєвий час. І розумієш, що є принципи, які ти ніколи не зрадиш. Тому що найстрашніше в житті ти вже бачив».

Колишній командир Катеринчука Олександр Труфаненко згадує, що навколо Миколи завжди збиралися люди, у колективі він був лідером: «Коля був кулеметником – це людина, яка першою виходить з гелікоптера та прикриває увесь підрозділ під час ведення бойових дій. Він завжди добре знав своє завдання і вмів діяти. Микола був дуже надійним хлопцем».

Відомий і невідомий Микола Катеринчук

Повернувшись з Афганістану, він таки вступив на обраний юрфак Київського університету. Разом з іншими студентами організував екологічну громадську організацію «Зелена допомога». Вони пішки пройшли від Києва до Чорнобиля, вимагаючи у влади захистити людей від наслідків Чорнобильської катастрофи.

У 1988 році трапилася ще одна біда – землетрус у Вірменії. Першокурснику Миколі Катеринчуку доручили очолити загін добровольців афганців-рятувальників. Розбирали завали, вже без надії знайти живих. Врізалася в пам'ять жахлива картина: сотні домовин на центральній площі Ленінакана...

В університеті Микола зустрів свого найкращого друга – Олега Бойка. Разом студенти обмірковували, як розпочати власну справу.

Не чекаючи вручення диплому, Микола знаходив собі різний підробіток. Якось влаштувався охоронцем до клубу у студентському містечку. Туди прийшли місцеві хлопці з'ясовувати стосунки зі студентами. Замість бійки Микола запропонував їм силове змагання на руках (армреслінг). Він поклав усіх супротивників. А потім запросив «позмагатися» красиву дівчину Настю і... здався їй.

Між ними одразу виникла симпатія. Однак потім у їхньому спілкуванні була вимушена пауза – Микола просто загубив телефон дівчини, а адреси не знав. Він дуже переживав, що може назавжди втратити зв'язок з Настею. Але доля розпорядилася інакше – вони знову зустрілись на студентській дискотеці. Щоправда, цього разу Настя прийшла

з іншим хлопцем, і Миколі довелося добряче поборотися за її прихильність. Врешті-решт – як, власне, і завжди у своєму житті – він домігся того, чого хотів.

Вони почали зустрічатися. Побачення відбувалися в суто студентському стилі. Домовлялися зустрітися десь на зупинці автобусу та йшли гуляти до парку чи скверу, обходили дніпровські схили. І сьогодні дерева та галявини зберігають пам'ять про щасливі моменти Миколи і Насті.

У політику Катеринчук прийшов самостійно, без підтримки жодної з партій

ВЛАСНА СПРАВА І ПОЛІТИКА

До відкриття власної справи Микола Катеринчук встиг деякий час попрацювати юридичним консультантом банку «Інко». Та наступним кроком стало заснування адвокатської компанії «Моор і Кросондович» разом із студентським другом Олегом Бойком. Назву фірми склали з дівочих прізвищ своїх матерів. Сім років друзі працювали разом. За цей час Микола встиг захистити кандидатську дисертацію і взяти участь у розробці двох Законів України. Він сформував гарну команду з молодих професійних юристів – мабуть, саме тому їхню компанію було визнано однією з найкращих в Україні.

Його перша власна справа і досі працює, не послаблюючи своїх позиції, хоча сам Микола Катеринчук був змушений залишити своє дітище, коли пішов у політику. А заснована ним компанія і зараз принципово відстоює справедливі рішення, завдяки яким починають працювати підприємства й організації, що були на межі закриття. Багато клієнтів після співпраці з Миколою Катеринчуком стали його друзями та прихильниками. Зокрема, як адвокат, він захистив авторські права відомого співака Гарика Кричевського.

Як професійний юрист, Катеринчук може виявити та припинити будь-яке порушення закону. Він наперед вираховує всі варіанти розвитку справи. На численних процесах Микола відшліфував свою природну здібність до стратегічного мислення.

Відомий і невідомий Микола Катеринчук

Після того як адвокатська компанія «Моор і Кросондович» зростає і завоювала своє місце на ринку, Микола зрозумів, що хоче розвиватися далі. Для адвоката це означає не просто виконувати закони, а самому їх створювати. Катеринчук вирішив іти в політику.

У політику Микола прийшов незвичним для більшості нинішніх політиків способом. Він не купував місце у списку певної партії, не будував кар'єру чиновника у державній установі. Катеринчук вирішив діяти по-справжньому – зібрав усі ресурси, що мав, та вирушив до 13 мажоритарного округу проводити кампанію. Переконавав людей у своїй спроможності змінити життя на краще. Без підтримки жодної з партій, самостійно. Лише він і виборець. І люди в нього повірили.

Катеринчук запровадив в окрузі програму «Народний адвокат». Відкрив приймальні, де професійні юристи надавали людям безкоштовні консультації і тим самим допомагали вирішувати їхні проблеми. Така діяльність допомогла Катеринчуку виграти вибори. Адже незнання своїх прав і законів зробило людей беззахисними перед свавіллям влади та чиновників. Багатьох це приводило у відчай. Правозахисна ж ініціатива Катеринчука надавала людям дієву зброю у відстоюванні своїх прав. Згодом програма «Народний адвокат» стала загальноукраїнською. Щороку вона поширює свою діяльність у нових містах та містечках України.

Єдиною обіцянкою, котру Микола Катеринчук давав тоді своїм виборцям, – після обрання увійти до фракції «Наша Україна». Він стримав своє слово. Та спершу, пересту-

пивши поріг Верховної Ради, Катеринчук отримав пропозицію стати «придворним» адвокатом Леоніда Кучми. Але ні мільйони доларів, ні обіцяний перспективний бізнес не зламали його віри в те, що в політику не можна приходити для заробітку. Цей молодий, але принциповий політик твердо переконаний, що гроші, зароблені таким шляхом, не підуть на користь. Микола Катеринчук вступив до фракції «Наша Україна».

Микола Катеринчук запровадив у своєму виборчому окрузі програму «Народний адвокат». Згодом вона стала загальноукраїнською

Докази фальсифікацій, зібрані спостерігачами, допомогли виграти справу у Верховному Суді

АДВОКАТ «ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ»

Катеринчук очолив юридичний департамент штабу опозиційного кандидата у Президенти Віктора Ющенка. З цієї миті він з головою занурився у виборчу кампанію. Ця робота почалась задовго до першого туру виборів – на неї було витрачено півтора роки. У демократичного кандидата було дві проблеми. Перша – неможливість рекламувати себе у ЗМІ (залишалася тільки трибуна Верховної Ради). А друга – неможливість контролювати підрахунок голосів.

Микола Катеринчук розробив стратегію, яку досі не застосовували ніде у світі. За розробленою ним програмою було навчено 150 тис. спостерігачів, які могли професійно відстежувати всі види фальсифікацій на виборчих дільницях і фіксувати їх документально. Ще за півроку до першого туру виборів Микола Катеринчук зробив прогноз, що підсумки голосування та результати президентських виборів будуть вирішені у Верховному Суді України.

На виборчих дільницях збирали факти і докази фальсифікацій. Професійна команда юристів Катеринчука створювала вагомні приводи, щоб змусити засоби масової інформації показати всім українцям, як насправді відбувався збір підписів за провладного кандидата. Людей примушували розписуватися під тиском, із погрозами, за хабарі.

На Майдані: «Ми принесли вам рішення Верховного Суду, що скасував постанову ЦВК про визнання Віктора Януковича Президентом!»

Почалася справжня юридична війна. Багато українців тоді дізналися про Миколу Катеринчука. Побачили яскраві кадри по телебаченню: як він із паперами в руках перелазить через паркан ЦВК в останній день подачі скарг. Тепер згадує, що не думав тоді ні про міліцейські кийки, ні про анонімні погрози. Він просто був певний, що окрім нього цього ніхто не зробить.

«Революція, Майдан і Верховний Суд назавжди залишаться для мене найяскравішими подіями в житті. Якби я, як довірена особа Ющенка, не заніс ті скарги до ЦВК, то не було б тоді й засідання Верховного Суду, бо не було б підстав для нього», – переконаний Микола Катеринчук. Це був ще один доленосний крок в історії розвитку української демократії.

Разом із життям країни змінилося й особисте життя Миколи Катеринчука: він вдруге став батьком, у нього народилася донька. Вдень працював у штабі, вночі знаходився поряд із дружиною в пологовому будинку. Після десяти виснажливих днів і безсонних ночей лікарі відправили Катеринчука додому – поспати. Зайшов додому, включив новини... Аж раптом телефонний дзвінок: «У вас народилася донька!» У пологовому будинку його дружина помітила, що чоловік приїхав до неї в домашніх капцях. Це був, мабуть, найбільш стресовий, але і дійсно щасливий період у житті Миколи Катеринчука.

Розроблена ним ефективна стратегія та злагоджені дії команди принесли перемогу. Рішення ЦВК щодо результатів виборів визнали незаконними, а протокол комісії за наслідками голосування – недійсним.

Увесь вільний час Микола Катеринчук присвячує родині

«Я радий, що було ухвалено законне рішення, а не політичне, – згадує Микола Катеринчук. – Судді Верховного Суду були під надзвичайним тиском. Мені і моїй дружині погрожували розправою. Настя змушена була гуляти з дитиною в парку під наглядом охорони, а мені бійці "Альфи" увесь час настійливо радили вдягати бронезжилет. Та я все одно продовжував вести справи Ющенка в суді як його довірена особа. Ми вистояли, ми перемогли завдяки тим людям, які стояли з нами на Майдані!»

Батько не завжди поруч, але діти постійно відчують його захист

Податковий Кодекс Катеринчука, поданий до Верховної Ради, народився у співпраці з підприємцями

ПОДАТКОВИЙ КОДЕКС КАТЕРИНЧУКА

«Помаранчеві» баталії лишилися позаду, але це був лише початок. Люди, що привели до влади нову команду, чекали від неї реальних дій і справжніх змін. Саме тоді Президент Віктор Ющенко запросив Миколу Катеринчука на зустріч і сказав: «Я хочу доручити тобі найважчу роботу – боротьбу з корупцією та зловживаннями в податковій. Впевнений, що тобі це під силу». Цьому завданню найбільше відповідала посада першого заступника голови Державної податкової адміністрації. Так Катеринчук став головним податковим міліціонером країни.

Прийшовши на нову роботу, одразу розгорнув бурхливу діяльність. Поклав край так званим маски-шоу. Скасував плановість щодо притягнення підприємців до кримінальної відповідальності. Виключав зі списків на відшкодування ПДВ тих, хто потрапив туди незаконно. Боровся з хабарництвом у податковій – настільки, наскільки міг.

Проте не все було так просто. Як згадує тепер сам Катеринчук, саме тоді почалось його розчарування у «любих друзях», колишніх «помаранчевих» соратниках. «Коли я прийшов працювати до податкової, у мене склалося враження, що я потрапив до штабу Януковича. На жаль, новопризначений голова Олександр Кіреєв не розумів тих завдань,

які суспільство ставило перед новою владою. Навпаки, він намагався зберегти систему, яка працювала раніше, – все те, проти чого ми боролися». Катеринчук неодноразово намагався переконати свого безпосереднього шефа в тому, що не слід брати на роботу людей, які асоціюються зі старою владою. Але марно – остаточне рішення все одно було за головою ДПА, і не тільки в кадрових питаннях.

Однак Катеринчук не звик здаватися – він і далі продовжував працювати так, як вважав за потрібне. За його ініціативою було проведено перевірки податкових органів у трьох областях України та порушено 43 кримінальні справи про незаконне відшкодування ПДВ на загальну суму понад мільярд гривень. Зрозуміло, що комусь це дуже не сподобалось. До Катеринчука зателефонував «анонім» і запропонував кругленьку суму за припинення «бурної діяльності» або кулю в лоба. Правоохоронні органи розслідували цей випадок, але так нічого і не з'ясували.

Працювати в таких умовах було вкрай важко. Врешті-решт інформація про конфлікт у керівництві ДПА дійшла до Президента. Він викликав Кіреєва та Катеринчука і зажадав примирення між ними. За наполяганням Миколи Катеринчука Президент підписав доручення про те, що важливі кадрові рішення в ДПА повинні прийматися за двома підписами – голови та першого заступника. Але Кіреєв продовжував діяти по-своєму. І тоді Катеринчук вирішив піти. Не тому, що здався, а тому, що зрозумів: якщо не вдалося зруйнувати систему зсередини, потрібно змінювати її ззовні. Він мав для цього сили, снагу та справжніх однодумців.

Ще працюючи першим заступником голови ДПА, Катеринчук почав роботу над Податковим кодексом. Все почалося зі звичайних зустрічей з підприємцями – було створено Податковий клуб, до якого увійшли понад 200 власників малого та середнього бізнесу. На засіданнях клубу податківці та бізнесмени обговорювали, що потрібно змінити в системі, аби малий і середній бізнес розвивався та зростав. І врешті-решт дійшли одностайної думки: потрібно змінювати податкове законодавство, створювати кодекс, який захистить бізнес від податкового свавілля та здирництва і дозволить йому нормально працювати – не лише на себе, але й на державу. Під час зустрічей з підприємцями Катеринчук зрозумів, що ці люди готові чесно працювати і чесно платити податки, але натомість їм потрібна впевненість у тому, що їх бізнесу ніщо не загрожуватиме. Бізнесмени хотіли захистити свої права та чітко розуміти обов'язки перед державою, не боятись позапланових перевірок, викликаних чіимись призмами, не потерпати від того, що конкуренти знають «потрібних» людей у податковій.

Катеринчук і його однодумці кинули виклик існуючій на той час політиці «азаровщини» та директивним методам роботи Мінфіну. Натомість було запропоновано ліберальні, але чіткі та зрозумілі правила гри. Такі, в яких податкова має не лише права, але й обов'язки перед бізнесменами, а ті, у свою чергу, знають про свої зобов'язання перед державою та несуть жорстку відповідальність за їх невиконання. Усі ці принципи поєдналися в одному документі – Податковому кодексі. Саме він став для Катеринчука головною справою після звільнення з державної служби.

7 червня 2006 року. Головуючи на засіданні Верховної Ради, Микола Катеринчук запобіг об'єднанню Нашої України з Партією Регіонів

ЛІДЕР ЄВРОПЕЙСЬКОГО РУХУ

Своєю відставкою Микола Катеринчук дав суспільству зрозуміти, що рано складати руки та втішатися перемогою. Попрацювавши в новій владній команді, він раптом зрозумів, що здобутки «помаранчевої революції» можуть бути продані задешево – за посади та хабарі. Він не хотів мати з цим нічого спільного і водночас був готовий цьому протистояти.

Катеринчук став головою виконкому «Нашої України», займався вирішенням у партії організаційних питань, брав активну участь у парламентській виборчій кампанії 2006 року. Він був категорично проти лозунгу «Не зрадь Майдан», який став головним для «помаранчевої» команди на тих виборах. Можливо, тому, що, як людина далекоглядна, вже бачив: це лише слова, і самі «помаранчеві» лідери спочатку поволи, а потім все більше починають зраджувати те, у що вірили та за що боролися у 2004 році тисячі українців.

Зовсім скоро цьому знайшлося наочне підтвердження: після виборів-2006 почалася робота зі створення коаліції, причому «помаранчеві» були готові блокуватись у тому числі і... з Партією регіонів. Катеринчук єдиний публічно висловився проти, ще один депутат під час голосування утримався. «Я розумів, що питання про створення

Микола Катеринчук об'єднав навколо себе команду однодумців — економістів, юристів, підприємців. Так виникла Європейська партія України

широкої коаліції відкладено лише тимчасово. Вона не відбулася не тому, що наші лідери цього не хотіли, – просто Мороз випередив, от і все».

Після всіх цих реверансів у бік регіоналів і широкої коаліції стало зрозуміло, що партія потребує реформування. Слід було якнайшвидше відсторонити від керівництва нею тих, хто намагається використовувати партійну структуру у своїх бізнесових інтересах. Адже так звана широка коаліція була потрібна лише для одного грандіозного бізнес-проекту – об'єднання олігархів Сходу та Заходу.

Вся надія була на рядових партійців, для яких на першому місці були не гроші, а ідейні переконання. На черговому з'їзді «Нашої України» Катеринчук запропонував для партії демократичну платформу, яка забезпечила б прозорість прийняття всіх рішень і не дозволила «любим друзям» використовувати партію для обслуговування своїх приватних інтересів. Проте він уже став білою вороною, ворогом номер один, чужим серед своїх. З'їзд не підтримав його ініціативу, а точніше, не підтримала верхівка, і голосування було сфальсифіковано. Щоб не розколювати партію, у яку він колись вірив і яка відкрила йому шлях у політичне майбутнє, Катеринчук вийшов з «Нашої України».

Він не жадав бути головою нової партії, але так сталося, що, як лідер, уже зібрав навколо себе команду однодумців – економістів, юристів, підприємців. Видатний економіст, колишній президент Центру ринкових реформ та экс-міністр економіки Володимир Лановий. Колишній однокурсник Олег Бойко, з яким колись відкривав свою пер-

шу юридичну фірму. Відомий адвокат Олексій Резніков, якого разом з Катеринчуком називали адвокатами “помаранчевої революції”. Успішний бізнесмен і природжений стратег Павло Тесленко, з яким познайомились під час роботи Податкового клубу. Усі вони мали спільні погляди на ситуацію, у якій опинилась країна, передусім економічну. Вони вирішили кинути виклик олігархічній владі, протистояти реваншу старої команди, політиці державного авторитаризму та ігноруванню інтересів простих громадян. Так був створений політичний рух «Європейська платформа для України», який згодом переріс у Європейську партію. Катеринчук і його команда запропонували для країни європейський шлях розвитку, яким нещодавно пройшли наші східно- та західноєвропейські сусіди. Щоб стати повноправним членом Європейської спільноти, Україна має піти шляхом політичних реформ, докорінних змін в економіці та привести своє законодавство у відповідність із законами Євросоюзу, – такою була і є позиція «Європейського руху». І це не лише слова – реальною справою на цьому шляху стало створення та подання до Верховної Ради того ж таки Податкового кодексу.

Щоб затвердити його на рівні закону, потрібно було знову потрапити до парламенту, – іншого шляху не було. Саме в цей час було призначено позачергові вибори до Верховної Ради. Як стратег, Катеринчук чудово усвідомлював, що пройти в парламент самостійно молодій політичній силі не вдасться. І тоді, щоб досягти спільної мети, для участі у виборах вирішили об’єднатись з тим, хто є більш сильним і впливовим.

Відомий і невідомий Микола Катеринчук

Такою силою стала «Народна самооборона» Юрія Луценка. Катеринчук об’єднався з ним за однієї умови – в жодному разі не блокуватися з «Нашою Україною». Згодом цю домовленість було порушено, але головної мети досягли: Податковий кодекс Катеринчука був поданий до Верховної Ради. Після першого розгляду парламентаріями його доопрацювали та подали повторно для остаточного затвердження. Це стало першим в історії випадком, коли закон був створений і винесений на розгляд парламенту завдяки громадському, а не політичному лобюванню.

Команда Катеринчука втілює в Україні європейські цінності та стандарти життя

ЗА МЕРА МАЄ БУТИ НЕ СОРОМНО!

Два роки тому кияни обрали міським головою Леоніда Черновецького. Місто очолила людина, яку підтримала лише третина мешканців столиці. Передусім це ті люди, які розраховують на державну підтримку, які купилися на передвиборчі подарунки. Тоді кияни не знали, що обраний мер навіть двох слів зв'язати не може. Його виступи викликають справжній сором. Уся країна була шокована вибором киян.

Постійні політичні конфлікти через неприйняття Черновецького більшістю киян призвели до оголошення дострокових перевиборів мера та Київради. Демократична коаліція заявила про намір висунути єдиного кандидата, але й тут не змогла досягти згоди та виробити спільну стратегію дій.

Микола Катеринчук не був прихильником ідеї про висунування єдиного кандидата на посаду мера Києва від коаліції демократичних сил. Він звернувся з відкритим листом до всіх киян і державних діячів, коментуючи свою позицію: «Я вважаю, що українці у 2004 році довели, що здатні самостійно обирати своїх президентів і мерів міст, без вказівок влади. І залишити мешканців столиці без вибору, вказавши на того, за кого вони мали б проголосувати, було б насправді недемократично й образливо».

Микола Катеринчук розумів, що чинне виборче законодавство не дозволяє киянам обрати мера, котрого підтримувала б більшість виборців. Щоб Київ очолила людина,

«Кияни мають жити
в комфортному місті
та відчувати гордість
за нього!»

яка дійсно гідна цієї посади, вкрай необхідно прийняти закон про два тури виборів. Катеринчук закликав Президента України Віктора Ющенка, Голову Верховної Ради Арсенія Яценюка, народних депутатів, голів парламентських фракцій і лідерів політичних партій не гаяти час на політичні інтриги, а докласти всіх зусиль для негайного ухвалення цього закону.

Серед кандидатів на посаду мера Катеринчук не побачив політика, який у змозі запропонувати не політичні конфлікти, підкуп нужденних верств населення, розкрадання громадських земель і майна, а справжню програму розвитку міста. Адже столиця потребує прийняття великої кількості рішень і постанов, а також конкретних, продуманих дій для наведення порядку в різних сферах міського життя.

Микола Катеринчук вже не міг просто споглядати і вирішив взяти на себе відповідальність за рідне місто. «Коли треба зробити щось добре – зроби це сам», – згадалися мудрі дідові слова, почуті в дитинстві. І Катеринчук висунув свою кандидатуру на посаду мера Києва.

Це було виправдано ще й тому, що саме зараз Микола Катеринчук закінчив роботу над змінами до Закону «Про столицю України – місто-герой Київ». Його старий варіант не відповідає вимогам сьогодення. Катеринчук та його команда достеменно вивчили найбільш проблемні питання міського життя та розробили програму дій для Києва. Це була кропітка робота, що тривала весь останній рік. І зараз настав час запропонувати киянам сучасні технології управління столицею. А головне – реалізувати найбільшу мрію всіх киян: жити у комфортному місті та відчувати гордість за свою столицю. І мати владу, за яку не соромно!

Позачергові вибори
Київського міського
голови та депутатів
Київської міської ради

25 травня